AZ ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (harmadik tanács)

2005. október 27.*

A T-305/04. sz. ügyben,

az **Eden SARL** (székhelye: Párizs [Franciaország]) (képviseli: M. Antoine-Lalance ügyvéd)

felperesnek

a **Belső Piaci Harmonizációs Hivatal (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM)** (képviseli: A. Folliard-Monguiral, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen,

az OHIM első fellebbezési tanácsának az Érettföldieper-illat illatmegjelölés közösségi védjegyként történő lajstromozásával kapcsolatos 2004. május 24-i (R 591/2003-1. sz. ügy) határozata ellen benyújtott keresete tárgyában,

* Az eljárás nyelve: francia.

AZ EURÓPAI KÖZÖSSÉGEK ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁGA

(harmadik tanács),

tagjai: M. Jaeger elnök, V. Tiili és Czúcz O. bírák,
hivatalvezető: B. Pastor hivatalvezető-helyettes,

tekintettel az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2004. július 26-án benyújtott keresetlevélre,

tekintettel az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2004. október 25-én benyújtott válaszbeadványra,

a 2005. április 21-i tárgyalást követően,

meghozta a következő

Ítéletet

A jogvita előzményei

1 1999. március 26-án a Laboratoires France Parfum SA (a továbbiakban: LFP) a közösségi védjegyről szóló, 1993. december 20-i 40/94 módosított tanácsi rendelet (HL 1994., L 11., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 1. kötet, 146. o.) alapján közösségi védjegybejelentést tett a Belső Piaci Harmonizációs Hivatalnál (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM).

2 A lajstromoztatni kívánt védjegy a vizuálisan nem érzékelhető, az „érettföldieper-illat" szóval leírt és az alábbi színes képpel társított illatmegjelölés volt:

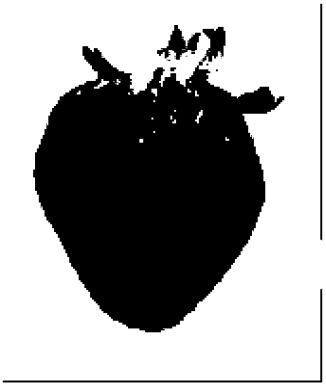

3 A bejelentést a védjegyekkel ellátható áruk és szolgáltatások nemzetközi osztályozására vonatkozó, felülvizsgált és módosított, 1957. június 15-i Nizzai Megállapodás szerinti 3., 16., 18. és 25. osztályba tartozó árukkal kapcsolatban tették, az alábbi leírással:

– 3. osztály: „Fehérítőkészítmények és egyéb, mosásra szolgáló anyagok; tisztító-, fényesítő-, zsírtalanító-, és csiszolószerek; szappanok, szagtalanító szappanok, illatszerek, kölnivizek (eaux de toilette), illatos vizek, illóolajok, illatos olajok, kozmetikai célú mandulaolajok és mandulatejek, illatos testápoló tejek, piperefestékek, izzadás elleni piperecikkek, kozmetikai cikkek, ajakrúzsok, kozmetikai célú vatta, púder, bőrápoló kozmetikai szerek, fürdőzéshez használatos kozmetikai készítmények, kozmetikai célú vattás pálcika, kozmetikai krémek, kozmetikai célú ceruzák, sminklemosó termékek, arcfestékek, szemfestéshez használt vezető papírcsík, kozmetikai célú körömlakkok, kozmetikai kenőcsök, bőrbarnító kozmetikai készítmények, samponok, hajmosó

szerek, kozmetikai festékek, borotválkozószerek, borotválkozás utáni szerek, fogkrémek, nem orvosi célú szájápolási termékek, hintőporok, szőrtelenítőszerek, hajszeszek, krémes hajfürdő, hajfürdőolaj, illatszerek, puhítókövek, dörzskövek, habkövek";

– 16. osztály: „Papíripari cikkek, tollak, ceruzák, ceruzatartók, törlőgumik, lapok (papíráru), füzetek, itatóspapír, írótömb (papíráru) ; nyomdaipari termékek, könyvek, folyóiratok, napilapok, időszakos lapok, tanítási és oktatási anyagok (készülékek kivételével), játékkártya";

– 18. osztály: „Bőrből és bőrutánzatból készült árucikkek (a valamely termék tartalmazására hivatott és ahhoz illeszkedő tokok, továbbá kesztyűk és övek kivételével) irattárcák, kulcstartók, pénztárcák, kézitáskák, utazótáskák, iskolatáskák, szíjgyártóipari termékek, utazóládák és bőröndök, kétkerekű járművekhez alakítható táskák, bőrbevonatok; esernyők, sétapálcák; ruházati cikkek, különösen nadrágok, ingek és rövidujjú ingek, szoknyák és női ruhák, alsóruházat, bőrkabátok és felöltők; cipők, kalapipari termékek, és minden sportcélú ruházat, bőrruházatok";

– 25. osztály: „Ruházati cikkek (öltözék), alsóruházati cikkek (öltözék), női alsóneműk, férfi alsónadrágok, kombinék (ruházat és alsóruházat), fehérnemű, öltönyök, kosztümök, nyakkendők, ingek, rövidujjú ingek, sálak, szoknyák, alsószoknák, melltartók, kabátok, nadrágok, köntösök, zakók, fürdőruhák, strandruhák, köntösök, pongyolák, zoknik, talpallók; cipők, csizmák, szandálok, sportcipők; kalapáruk, sapkák".

4 2003. augusztus 7-i határozatával az elbíráló a kérelmet a 40/94 rendelet 38. cikke alapján elutasította azzal, hogy egyrészt a lajstromoztatni kívánt illatmegjelölés grafikailag nem ábrázolható, ezért az említett rendelet 7. cikke (1) bekezdésének a) pontjába ütközik, másrészt pedig hogy a megjelölt áruk némelyike tekintetében nem rendelkezik az ugyanezen rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontja szerinti megkülönböztető képességgel.

5 2003. október 6-án, az LFP a 40/94 rendelet 57–62. cikkei alapján fellebbezést terjesztett elő az elbíráló határozata ellen.

6 Az OHIM első fellebbezési tanácsa 2004. május 24-i határozatával (a továbbiakban: megtámadott határozat) elutasította a fellebbezést azzal, hogy a lajstromoztatni kívánt megjelölés a 40/94 rendelet 4. cikke szerinti grafikai ábrázolásra alkalmatlan, következésképpen a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének a) pontjában foglalt kizáró okba ütközik.

7 Az LFP egy 2000. december 21-i jogügylet révén átruházásra került a felperesre. 2004. július 9-én ez az átruházás bejelentésre került az OHIM-nál, amely 2004. július 20-án közölte a szóban forgó közösségi védjegybejelentésnek a felperes javára történt átvezetését.

A felek kérelmei

8 A felperes keresetében azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság:

– helyezze hatályon kívül a megtámadott határozatot;

– az OHIM-ot kötelezze a költségek viselésére.

9 Az OHIM azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság:

– utasítsa el a keresetet;

– a felperest kötelezze a költségek viselésére.

A jogkérdésről

10 Keresetének alátámasztására a felperes egyetlen – a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének a) pontjára alapított – jogalapra hivatkozik.

A felek érvei

11 A felperes emlékeztet arra, hogy a Bíróság a C-273/00. sz. Sieckmann-ügyben 2002. december 12-én hozott ítéletében (EBHT 2002., I-11737. o.) kimondta, hogy az olyan megjelölések, amelyek önmagukban vizuálisan nem foghatók fel – amilyenek a hangok és az illatok – azzal a feltétellel alkothatnak védjegyet, ha grafikailag ábrázolhatók. A felperes hangsúlyozza, hogy ebben az ítéletben a Bíróság kimondta, hogy valamely illat grafikai ábrázolása történhet ábrával, vonalakkal vagy írásjelekkel, továbbá annak „világosnak, pontosnak, önmagában teljesnek, könnyen hozzáférhetőnek, érthetőnek, tartósnak és objektívnek" kell lennie (az ítélet

55. pontja). A felperes emlékeztet továbbá arra, hogy ami közelebbről az illatmegjelöléseket illeti, a Bíróság kimondta, hogy „a grafikai ábrázolás követelményei nem teljesülnek sem vegyi összetétel megjelölésével, sem írott szavakkal történő leírással, sem pedig illatminta benyújtásával vagy ezek összekapcsolásával" (az ítélet 73. pontja).

12 A felperes azt rója fel a fellebbezési tanácsnak, hogy az az említett ítélkezési gyakorlatot anélkül alkalmazta a jelen esetre, hogy a szóban forgó védjegybejelentés jellemzőit figyelembe vette volna.

13 Először is előadja, hogy a fent hivatkozott Sieckmann-ügyben hozott ítéletben elbírált kérelemtől eltérően a jelen védjegybejelentés nem tartalmaz sem illatmintát, sem vegyi összetételt. Úgy ítéli meg, hogy a fellebbezési tanácsnak meg kellett volna vizsgálnia, hogy a védjegybejelentésben foglalt grafikai ábrázolás, amely szavakkal történő leírásból és egy érett földieper színes ábrájából áll, eleget tesz-e a 40/94 rendelet 4. cikkében foglalt feltételnek.

14 Másodsorban a felperes úgy véli, hogy a fellebbezési tanács a lajstromozási kérelmet alkotó grafikai elemeket hibásan elemezte.

15 Ami először is a szavakkal történő leírást illeti, a felperes – válaszként arra az érvre, miszerint az adott megjelölésről a védjegybejelentésben szereplő leírás szubjektív módon értelmezhető – előadja, hogy ez a megjegyzés nem helytálló, mivel bármely megjelölésre igaz, hogy érzékelése egyénenként eltérhet. A felperes úgy véli, hogy a megjelölésnek csupán az általa jelölt termékek megkülönböztetésére kell alkalmasnak lennie, és ahhoz, hogy a védjegy betöltse szerepét elegendő, hogy bármely ember

azt ily módon érzékelje. A felperes szerint a fogyasztó értelmileg bármely megjelöléshez az általa érzékelt alakot és a szóban forgó megjelölést társítja, kultúrája és érzékszervi tapasztalatai függvényében.

16 A felperes a fent hivatkozott Sieckmann-ügyben hozott ítéletre történő hivatkozással előadja, hogy elegendő, ha a grafikai ábrázolás „nem bizonytalan értelmű", továbbá hogy nem szükséges annak vizsgálata, hogy ezt az ábrázolást a fogyasztó többé-kevésbé szubjektíven érzékeli-e. A felperes ezzel kapcsolatban úgy véli, hogy a többi megjelölésre nézve a megjelölés objekív voltával kapcsolatos kritérium nem létezik, így tehát ez nem követelhető meg az illatmegjelölések esetében sem.

17 A fellebbezési tanács azon megállapítását, miszerint a leírás és az illat között eltérés van amiatt, hogy nagyszámú földieperfajta létezik, amelyek illatuk alapján megkülönböztethetők, a felperes tévesnek tartja. Előadása szerint a becsatolt bizonyítékok azt mutatják, hogy minden földieperfajta illata azonos, csupán az íz változik a fajtától függően. Ebből azt vezeti le, hogy az érettföldieper-illat stabil és tartós.

18 A felperes hozzáteszi, hogy a benyújtott illat pontos is, mivel nem bármely földieperillatról van szó, hanem az érett földieper illatáról. Ezenkívül ezt az illatot a fogyasztó jól ismeri, mivel azt gyermekkorában az emlékezetébe véste.

19 Ami továbbá az ábrás megjelenítést jelenti, a felperes előadja, hogy a fellebbezési tanács a megtámadott határozatban nem ad magyarázatot arra, hogy a szavakkal történő leírás és egy kép összekapcsolása miért nem eléggé pontos és világos. Kifejti, hogy az érett földieper képét sem a vásárlóközönség, sem az illetékes hatóságok nem érzékelhetik elszigetelten, hanem az a védjegybejelentésben foglalt egyéb meg-

jegyzésekhez – tudniillik az „érettföldieper-illat" és az „illatmegjelölés" leíráshoz – társul. A bejelentés szerinti megjelölés tehát egy egészet alkot, amelyet a hatóságok és a vásárlóközönség így érzékel.

20 Ami pedig végül a két grafikai elem (leírás és kép) összekapcsolását illeti, a felperes vitatja a fellebbezési tanács azon megállapítását, miszerint „amennyiben az érett földieper illatának szavakkal történő leírása vagy egyszerűen a földieper képének reprodukálása önmagában nem tesz eleget a grafikai ábrázolás követelményeinek, akkor ezek kombinálása sem elégséges az ilyen – különösen a világosságra és pontosságra vonatkozó – követelmények betartásához". A felperes úgy ítéli meg, hogy a fellebbezési tanács a fent hivatkozott Sieckmann-ügyben hozott ítélet megfogalmazásának átvételére szorítkozott, noha a szóban forgó megjelölés ábrázolására alkalmazott elemek különböznek az említett ítéletben érintett megjelölésre vonatkozóktól. Azt kifogásolja, hogy a fellebbezési tanács a megtámadott határozatban a szavakkal történő leírást és a képi ábrázolást elkülönítve vizsgálta ahelyett, hogy a megjelölés megjelenítését egészében vizsgálta volna.

21 A felperes tehát úgy ítéli meg, hogy a megjelölés grafikai ábrázolása megfelel az ítélkezési gyakorlat által támasztott követelményeknek. Előadása szerint annak szavakkal történő leírása világos, pontos, könnyen hozzáférhető, érthető, tartós és objektív, a kép pedig önmagában teljessé teszi a megjelölést. Mivel e két elem összekapcsolása megfelel a 40/94 rendelet 4. cikkében foglalt grafikai ábrázolhatósági követelménynek, a védjegybejelentésnek a felperes álláspontja szerint helyt kell adni.

22 AZ OHIM fenntartja a fellebbezési tanács megállapításait.

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

23 A 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének a) pontja értelmében a megjelölés nem részesülhet védjegyoltalomban, ha nem felel meg a rendelet 4. cikkében meghatározott követelményeknek. A 4. cikk szerint „[k]özösségi védjegyoltalom tárgya lehet minden grafikailag ábrázolható megjelölés, így különösen szó – beleértve a személyneveket –, ábra, kép, alakzat, betű, szám, az áru vagy a csomagolás formája, ha e megjelölés alkalmas arra, hogy valamely vállalkozás áruit vagy szolgáltatásait megkülönböztesse más vállalkozások áruitól vagy szolgáltatásaitól".

24 Ami közelebbről az illatmegjelölések lajstromozását illeti, a Bíróság a védjegyekre vonatkozó tagállami jogszabályok közelítéséről szóló, 1988. december 21-i 89/104/EGK első tanácsi irányelvnek (HL 1989., L 40., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 1. kötet, 92. o.) a 40/94 rendelet 4. cikkével azonos szövegű 2. cikkével kapcsolatban kimondta, hogy „védjegyoltalom tárgya lehet minden, önmagában vizuálisan nem érzékelhető megjelölés, ha grafikailag világosan, pontosan, önmagában teljesen, könnyen hozzáférhetően, érthetően, tartósan és objektíven – különösen ábrával, vonalakkal vagy írásjelekkel – ábrázolható" (a fent hivatkozott Sieckmann-ügyben hozott ítélet).

25 Elöljáróban meg kell állapítani, hogy – amint az a tárgyaláson elhangzott – annak ellenére, hogy az embernek a szaglási emlékezete a legmegbízhatóbb, így tehát a gazdasági szereplők nyilvánvalóan érdekeltek abban, hogy termékeik azonosíthatósága végett illatmegjelölésekhez folyamodjanak, mindazonáltal – a védjegylajstromozási rendszer megfelelő működésének biztosítása végett – valamely megjelölés grafikai ábrázolásának lehetővé kell tennie a megjelölés azonosíthatóságát (a Bíróságnak a fent hivatkozott Sieckmann-ügyben hozott ítélete 46. és 47. pontja; a C-104/01. sz. Libertel-ügyben 2003. május 6-án hozott ítéletének [EBHT 2003., I-3793. o.] 28. pontja és a C-49/02. sz. Heidelberger Bauchemie-ügyben 2004. június 24-én hozott ítéletének [EBHT 2004., I-6129. o.] 25. és 26. pontja). Következésképpen a valamely grafikai ábrázolás érvényességének elfogadhatósági feltételei nem módosíthatók és nem lazíthatók fel az olyan megjelölések lajtromozásának megkönnyítése érdekében, amelyek természete a grafikai ábrázolást megnehezíti.

26 Jelen esetben a lajstromoztatni kívánt illatmegjelöléshez a bejelentő a fenti 2. pontban reprodukált ábra és az „érettföldieper-illat" szavakkal történő leírás összekapcsolását társította. A fellebbezési tanács úgy ítélte meg, hogy e megjelölés nem alkot a 40/94 rendeletnek az ítélkezési gyakorlat által értelmezett 4. cikke szerinti grafikai ábrázolást, ezért a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének a) pontjában foglalt ok miatt megtagadta a megjelölés lajstromozását.

27 Ami elsőként a szóelemet illeti, a fellebbezési tanács úgy vélte egyrészt, hogy a szóban forgó leírás szubjektív tényezőkkel volt átitatva, így tehát szubjektíven volt értelmezhető, másrészt pedig, hogy nehéz lenne megfelelően világos, pontos és nem bizonytalan értelmű leírást adni a kérdéses megjelölésről, hiszen mivel a földieper illata fajtánként különbözik, szükségszerűen eltérés van maga a leírás és a valóságos illat között. A fellebbezési tanács ebből arra a következtetésre jutott, hogy egy leírás, amely a bejelentő szerint valamely illat írásbeli kifejeződése, nem lehet ennek az illatnak a grafikai ábrázolása.

28 Az Elsőfokú Bíróság ezzel kapcsolatban arra a megállapításra jutott, hogy – amint az a fent hivatkozott Sieckmann-ügyben hozott ítéletből következik – egy megjelölés nem ábrázolhat grafikailag olyan illatmegjelöléseket, amelyeket sokféleképpen le lehet írni; nem lehet azonban kizárni, hogy egy illatmegjelölésről esetlegesen olyan leírást lehessen adni, amely a 40/94 rendeletnek az ítélkezési gyakorlat szerint értelmezett 4. cikkében foglalt összes feltételnek eleget tesz.

29 Jelen esetben a felperes előadása szerint az érettföldieper-illat nem változik fajtánként, ezért az „érettföldieper-illat"-leírás egyértelmű, pontos és objektív. A felperes ezt a következtetését a keresetleveléhez csatolt két tanulmányra alapítja.

30 Ami mindenekelőtt az Institut pour la protection des fragrances (illatvédelmi intézet) által készített tanulmányt illeti, meg kell állapítani, hogy mivel az a fellebbezési tanács előtti eljárásban nem került előterjesztésre, nem vehető figyelembe. Ugyanis mivel az Elsőfokú Bíróság előtti kereset az OHIM fellebbezési tanácsai határozatainak a 40/94 rendelet 63. cikke értelmében vett jogszerűsége felülvizsgálatára irányul, az Elsőfokú Bíróságnak az először előtte felhozott bizonyítékok alapján nem feladata elvégezni a ténybeli körülmények újbóli vizsgálatát (az Elsőfokú Bíróságnak a T-129/01. sz., Alejandro kontra OHIM – Anheuser-Busch (BUDMEN) ügyben 2003. július 3-án hozott ítélete [EBHT 2003., II-2251. o.] 67. pontja és a T-57/03. sz., SPAG kontra OHIM – Dann és Backer (HOOLIGAN) ügyben 2005. február 1-jén hozott ítéletének [EBHT 2005., II-287. o.] 20. pontja).

31 A Coopération européenne dans le domaine de la recherche scientifique és technique (COST) (európai tudományos és technikai kutatási együttműködés) által készített tanulmányt illetően meg kell állapítani, hogy az nem erősíti meg a felperesnek azt az álláspontját, hogy minden földieperfajta illata azonos. Így a tanulmány 4., 5. és 6. táblázata azt mutatja, hogy egy érzékelési kontrollcsoport szagminta-vételezői a tanulmányban elemzett kilenc földiepertermésből öt (nevezetesen az 1997. július 9-i, az 1998. június 3-i és 10-i, az 1998. július 15-i és az 1999. június 2-i) földieperfajta illatát meg tudták különböztetni, mindezt 5 %-os vagy annál alacsonyabb hibavalószínűséggel, ami a táblázatokat kísérő magyarázatok szerint azt jelenti, hogy a különböző földieperfajták jelentős illatkülönbségeket mutatnak. Ezt az értelmezést erősíti meg az a tény is, hogy a „földieperillat" leíró tulajdonsághoz kapcsolódó hibavalószínűség egyes termések esetében azonos volt az olyan más leíró tulajdonságokkal kapcsolatban tapasztaltakkal, mint a „földieperíz (aroma)" vagy „cukrozott íz", amelyek alapján a tanulmány szerint nagyon hatékonyan meg lehet különböztetni az földieperfajtákat.

32 Bizonyos, hogy az említett táblázatokból kitűnőleg a földieperillat nem tette lehetővé az összes termésből származó fajta jelentős mértékű megkülönböztetését. Mindazonáltal meg kell jegyezni, hogy a felperes azon érve megalapozottságának vizsgálatához, miszerint az érettföldieper-illat egységes és egyértelmű minden fajta tekintetében, nem szükséges, hogy az eperfajták rendszerszerűen jelentős illatkülönbségeket mutassanak fel. Ugyanis önmagában annak megállapítása, hogy a fajták a tanulmányban vizsgált kilenc termésből öt esetében illatuk alapján megkülönböztethetők voltak, elégséges annak bizonyítására, hogy a földieperillat nem egységes.

33 Meg kell tehát állapítani, hogy a fellebbezési tanács előtt felhozott bizonyítékok azt mutatják, hogy a földieperillat fajta szerint változik. Következésképpen, minthogy az „érettföldieper-illat" több fajtára – és ezért több eltérő illatra – vonatkozhatik, nem egyértelmű és nem is pontos, továbbá a lajstromoztatni kívánt megjelölés azonosításának és érzékelésének folyamatában nem teszi lehetővé a szubjektivitás összes elemének kiiktatását.

34 Ezen túlmenően bizonyos, hogy jelenleg nem létezik általánosan elfogadott nemzetközi szagminta-osztályozás, amely a nemzetközi színkódokhoz vagy a kottához hasonlóan lehetővé tenné az illatmegjelölés – minden szaghoz saját elnevezés vagy saját, pontos kód hozzárendelésével történő – objektív és pontos azonosítását.

35 Az előzőekből az következik, hogy a felperes nem bizonyította, hogy a fellebbezési tanács hibát követett volna el, amikor úgy ítélte meg, hogy az „érettföldieper-illat" nem objektív, nem világos és nem pontos.

36 Ami másodsorban a megjelölés ábra részét illeti, a fellebbezési tanács kimondta, hogy „ez az ábrázolás még kevésbé pontos, mint a szavakkal történő leírás" minthogy egyrészt „az illetékes hatóságok és a vásárlóközönség nem tudja [...] megállapítani, hogy a védjegyoltalom tárgyát képező megjelölés az érett földieper képére, magára az érett földieperre vagy annak illatára vonatkozik-e", másrészt pedig a földieper képét „értelmileg felváltja nyelvi megfelelője, a »piros földieper« [vagy] az »érett földieper«, ami az illat szavakkal történő újbóli meghatározása, amely meghatározást korábban már túl pontatlannak tekintettek".

37 E tekintetben először is meg kell állapítani, hogy – amint azt a felperes állítja – semmi nem indokolja annak feltételezését, hogy a hatóságok és a vásárlóközönség nem lesznek képesek meghatározni, hogy a védett megjelölés a földieperből álló

ábrás megjelölés-e, vagy olyan illatmegjelölés, amelynek állítólag ugyanaz az illata, mint az érett földiepernek. Mivel ugyanis a védjegybejelentésben a bejelentő jelezte, hogy illatmegjelölésről van szó, nem merülhet fel kétség a lajstromozott megjelölés természetét illetően, éppúgy, mint ahogyan a hatóságok és a vásárlóközönség maguk is eldönthetik, hogy a kotta vonalakból és hangjegyekből álló ábrás megjelölés-e, vagy maga a dallam, amelynek a kotta az átirata.

38 Az Elsőfokú Bíróság másodsorban megállapítja, hogy az a tény, hogy a földieper képe értelmileg felcserélhető a „piros földieper" kifejezéssel, nem bír jelentőséggel. Ugyanis adott megjelölés bármilyen ábrás megjelenítése, típusától függetlenül, leírható szavakkal, és értelmileg felváltható leírással minden olyan esetben, amikor ez a leírás könnyebben megjegyezhető, mint maga az ábrás megjelenítés. Így különösen ismert dallamból álló hangjelzés kottája helyébe értelmileg minden valószínűség szerint e dallam elnevezése lép.

39 Márpedig a fent hivatkozott Sieckmann-ügyben hozott ítéletében (69. pont) a Bíróság kimondta, hogy egy illatmegjelölés grafikai ábrázolásának elfogadhatóságához az kell, hogy a lajstromoztatni kívánt illatot jelenítse meg, nem pedig az azt kibocsátó terméket. A Bíróság így kimondta, hogy a kérdéses illatot kibocsátó anyag vegyi összetétele nem tekinthető érvényes grafikai ábrázolásnak.

40 Az Elsőfokú Bíróság ennek következtében kénytelen megállapítani, hogy a földieper védjegybejelentésben foglalt képe csak a szóban forgó illatmegjelöléssel állítólag azonos illatot kibocsátó gyümölcsöt ábrázolja, nem pedig a lajstromoztatni kívánt illatot, így az nem tekinthető az illatmegjelölés grafikai ábrázolásának.

41 Ezen túlmenően ez a kép ugyanazokba a bírálatokba ütközik, mint az „érettföldieper-illat" leírás. Ugyanis mivel megállapítást nyert, hogy a földieper illata – legalábbis bizonyos esetekben – fajta szerint eltérő, az olyan földieper képe, amelynek fajtáját nem jelölik meg, nem teszi lehetővé a lajstromoztatni kívánt illatmegjelölés világos és pontos azonosítását.

42 Következésképpen a fellebbezési tanácsnak a piros földieper képével kapcsolatos megállapításait szintén helyben kell hagyni.

43 Ami harmadsorban a szóval történő leírás és a kép összekapcsolását illeti, a fellebbezési tanács úgy ítélte meg, hogy mivel a két elem nem érvényes grafikai ábrázolás, összekapcsolásuk sem tekinthető elfogadható ábrázolásnak.

44 A felperes azt rója fel a fellebbezési tanácsnak, hogy a megjelölés két elemét elkülönítve vizsgálta ahelyett, hogy azokat egységes ábrázolásként vizsgálta volna, és előadja, hogy a kép kiegészíti a leírást abban az értelemben, hogy azt az érettségi állapotot adja vissza, amelyben a földieper a szóban forgó illatot kibocsátja, tehát a grafikai ábrázolást önmagában teljessé teszi.

45 E tekintetben az Elsőfokú Bíróság először is megjegyzi, hogy az ítélkezési gyakorlatból következik, hogy az olyan ábrázolási módok, amelyek önmagukban nem felelnek meg a grafikai ábrázolás követelményeinek, összekapcsolásukkal sem felelhetnek meg az említett követelményeknek, továbbá hogy szükséges, hogy az ábrázolásnak legalább egyik eleme az összes feltételt teljesítse (a fent hivatkozott Sieckmann-ügyben hozott ítélet 72. pontja és a szintén hivatkozott Libertel-ügyben hozott ítélet 36. pontja). Következésképpen, mivel sem a szóval történő kérdéses leírás, sem az érett földiepernek a fenti 2. pontban reprodukált képe nem felelt meg a grafikus ábrázolás által megkövetelt feltételeknek, meg kell állapítani, hogy összekapcsolásuk sem alkot érvényes grafikai ábrázolást.

46 Ezenkívül – ellentétben azzal, amit a felperes állít – a kép a megjelölés szavakkal történő leírásához nem tesz hozzá semmilyen további információt. Ugyanis az

állítólagosan hozzáadott információ – vagyis az az érettségi állapot, amelyben a földieper a kérdéses illatot kibocsátja – már szerepel a leírásban, mivel ez már pontosítja, hogy az „érett" földieper illatáról van szó. Ily módon, mivel az ábrázolásnak mindkét eleme ugyanazt az információt hordozza, összekapcsolásuk nem fejezhet ki többet, mint a két összetevő összege, és nem teszi lehetővé az egyes összetevők ellen külön-külön felhozott bírálatok kiküszöbölését.

47 Mindezekből az következik, hogy a fellebbezési tanács helyesen ítélte meg úgy, hogy a szóban forgó illatmegjelölés a 40/94 rendelet ítélkezési gyakorlat által értelmezett 4. cikke szerint grafikailag nem ábrázolható.

48 Következésképpen, minthogy az egyetlen felhozott jogalap nem megalapozott, a keresetet el kell utasítani.

A költségekről

49 Az eljárási szabályzat 87. cikkének 2. §-a alapján az Elsőfokú Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. Mivel a felperes pervesztes lett, az alperes kérelmének megfelelően kötelezni kell a költségek viselésére.

A fenti indokok alapján,

AZ ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁG (harmadik tanács)

a következőképpen határozott:

1) Az Elsőfokú Bíróság a keresetet elutasítja.

2) Az Elsőfokú Bíróság a felperest kötelezi a költségek viselésére.

Jaeger Tiili Czúcz

Kihirdetve Luxembourgban, a 2005. október 27-i nyilvános ülésen.

E. Coulon M. Jaeger

hivatalvezető elnök